

عنوان مقاله:

ارزیابی نقش انعطاف پذیری فضا بر افزایش حس تعلق به مکان در فضاهای عمومی

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی پژوهش در مهندسی، علوم و تکنولوژی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

مهیار غلامی دیزگاه - دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خلخال،

شاهین ابلیکا - دکتری تخصصی معماری، عضو هیئت علمی گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد رودهن،

خلاصه مقاله:

بر اساس مدل‌هایی که برای نیازهای روانی انسان مطرح شده نیاز به خلوت و قلمرو از مهمترین موارد زمینه ساز رشد و شکوفایی انسان است. قلمروپایی و فضای شخصی شده بسیاری از خواست‌های روانی انسان از قبیل امنیت، خلوت و تطبیق محیط با نیازهای خاص را تأمین میکند. چنان که انسان همیشه بصورت خود آگاه و ناخود آگاه در صدد اعمال تغییر و قرابت هر چه بیشتر محیط زیست خود به الگوهای ذهنی خویش است. انعطاف پذیری به روند شخصی سازی کمک میکند این بدان معناست که انعطاف پذیری مکانهای عمومی پاسخی در مقابل رفتار شخصی سازی و قلمرو گرایی انسان در فضاهایی است که مالکیت تام بر آنها ندارد. اگر فضا بتواند با تغییر به الگوی ایده آل کاربران نزدیک شود باعث این همانی ذهنیت فرد با فضای موجود می شود. این همانی باعث حس مکان و دلبستگی فرد به محیط می شود این دلبستگی و حس به مکان در درجات بالا به عنوان تعلق به مکان تعبیر می شود. تحقیق حاضر پس از ارایه تعاریف انعطاف پذیری، قلمروگرایی، حس مکان، شخصی سازی و ... با استفاده از آراء نظریه پردازان به تبیین رابطه منطقی موجود این مفاهیم می پردازد. یافته ها نشان می دهد انعطاف پذیری فضا در مکانهای عمومی به خوبی می تواند پاسخگوی تمایل درونی افراد به شخصی سازی قلمرو باشد. این پاسخ به حس قلمروگرایی منجر به احساس رضایت و تمایل به ماندگاری در مکان های عمومی را در کاربران ایجاد می نماید

کلمات کلیدی:

انعطاف پذیری، فضای عمومی، قلمروگرایی، تعلق به مکان، حس مکان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/398622>

